

1

"ปล่อยฉันออกไป! ปล่อยฉันออกไปนะ!!" ข้าวปั่นไวยววยและหุบประตูห้องเรียนดังลั่น

เพื่อนๆ ที่อยู่ข้างนอกหัวเราะคิกคักกันอย่างสนุกสนาน ดวงตาสีดำเอ๋อนองไปด้วยน้ำตา ผมสีดำสนิทที่เคยเรียบริ้วเมื่อตอนเข้านั้น ตอนนี้ยุ่งเหยิง ผิวขาวฟ่องก็กลายเป็นซีดเขียว คิ้วทั้งสองขมวดเข้าหากัน ขนตาวาวเป็นแพเต็มไปด้วยน้ำตา

"โธ...ป้า เธอผิดเองนะที่ไปแย่งแฟนคนอื่นนะ ไม่รู้รีไรเงว่าแย้มเค้าคบกับพี่กรอยู่ พวกเธอเป็นเพื่อนสนิทกันนะ... นี่ฉันก็รู้แล้วว่าเธอจะพูดยังไงดี"

เด็กผู้หญิงรูปร่างอวบนิคๆ พุดขึ้น ผมยาวประป่ามัดรวบครึ่งหัว ผิวสองสี หน้าตาธรรมดา แต่นัยน์ตาฉายแววเจ้าเล่ห์

"แถมเธอยังปากดี ปากมาก พุดไม่เข้าหูคนอื่น คิดเหรวว่าตัวเองน่ารัก ขนาดเพื่อนสนิทของเธอเองยังไม่ยอมมาช่วยเลย... คิดดูแล้วกันว่าเธอมันรักโลกขนาดไหน"

เสียงของเด็กผู้หญิงดังลอดเข้ามาในห้อง ปากซีดๆ ของเธอแะะออกอย่างไม่พอใจ รอยยิ้มเย้ยหยันที่แม้คนที่โดนต่อว่าจะไม่ได้เห็นมัน แต่แค่

ลูกซุบ

น้ำเสียงก็สื่ออารมณ์ได้อย่างดี ชาวบ้านร้องไห้และทรุดเขาลงกับพื้น
ทูปประตูเบาๆ ด้วยท่าที่อ่อนแรง

"แจ๊ค หม่อม คิง ช่วยฉันด้วย พวกเธอไปไหนกันหมด..." ชาวบ้าน
โอดครวญ

"บอกแล้วไง ไม่มีใครมาช่วยเธอหรอก พออดตั้ง ทุกคนก็จะเข้า
เรียนกันหมด เธออยู่ในห้องนี้ไปสักคืนนึงแล้วกัน... พรุ่งนี้เช้าจะมาเยี่ยม
นะจ๊ะ..."

เสียงฝีเท้าจางหายไป ชาวบ้านค่อยๆ เดินโซซัดโซเซไปทางริมหน้าต่าง
เปิดม่านออกเพื่อมองหาลู่ทางหนี... แต่มันเป็นไปไม่ได้ยาก เพราะตึกนี้เป็น
ตึกที่อยู่ด้านในสุดของโรงเรียน แถมห้องนี้ยังอยู่ชั้นสามอีกด้วย!

"แจ๊ค หม่อม คิง ทำไมพวกเธอทำแบบนี้..." ชาวบ้านหมดกำลังใจ
นั่งลงร้องไห้กับพื้น

"ฉัน...ทำผิดไปจริงๆ" เธอพึมพำ นึกถึงเรื่องที่ผ่านมา...

"บ้านๆ พี่กรคบกับเราแล้วแหละ" เด็กผู้หญิงหน้าตาจิ้มลิ้ม รูปร่างเล็ก
เดินเข้ามาทอดแขนชาวบ้านด้วยท่าที่เรงร่าอย่างที่สุด

"อือ ดีใจด้วยนะแยม" ชาวบ้านตอบพร้อมกับยิ้มกว้าง... เธอไม่รู้เลย
ว่านั่นคือสาเหตุที่ทำให้เธอกับแยมต้องแตกหักกัน

"พี่กรๆ วันนี้ไม่กลับกับแยมเธอ"

หลังจากที่ชาวบ้านซ่อมเดินเสร็จ เธอก็เดินมาเจอกับกร แฟนของแยม
เขาเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างสูง ผิวสองสี หน้าตาจัดอยู่ในเกณฑ์ดี ในมือถือ
ลูกบาสอยู่สองลูก เขายืมให้ชาวบ้าน

"ไม่หรอก วันนี้พี่มีซ่อม แยมคงรอพี่ไม่ไหว แล้วบ้านล่ะ ยังไม่กลับ
เธอ"

"วันนี้ประธานคัดพวกนักเดินไปเดินในงานของชมรมนาฏศิลป์นะคะ
แสะๆ" ชาวบ้านยิ้มกลับ เธอไม่รู้เลยว่านั่นทำให้รุ่นพี่ตรงหน้าใจหวนไหว
เล็กน้อย

"อ้อ แล้วมันได้รับเลือกกรีปเปล่าละ"

"ได้สิ รอดูในงานแล้วกัน... นั่นมันไปก่อนนะ จะไปเก็บของ พี่กร ซ้อมเสร็จก็กลับบ้านตีๆ ละ" ข้าวปั้นพูดและกำลังจะเดินไปที่ห้องเรียน แต่กรกลับดึงข้อมือเธอไว้ก่อน

"พี่ก็จะกลับแล้วเหมือนกัน... รอก่อนสิ... เดี่ยวพี่ไปส่งที่ป้ายรถเมล์"

"ถ้าแยมเห็นจะไม่คอยดีนะพี่"

"ไม่เป็นไร เราบริสุทธิ์ใจนี่ ไปๆ" กรไม่ฟังคำคัดค้านของข้าวปั้น ลากเธอไปจนได้

"เมื่อวานฉันเห็นยายปั้นกลับบ้านกับพี่กรแหละแยม" เด็กผู้หญิง umpyav ระบุว่าประบำพูดขึ้น ผิวของเธอขาวซีด ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน ท่าทางไม่น่าคบหา

"ตั้งเม พวกเขากลับบ้านด้วยกันเฉยๆ... ไม่มีอะไรหรอก" แยมบอก บัดทั้งที่ในใจรู้สึกกังวลเล็กน้อย

"แยม... ถ้ามีอะไรก็ปรึกษาฉันได้เสมอนะ ยัยปั้นมาแล้ว ฉันไปก่อนนะ" ตั้งเมเอ่ยและยิ้มให้แยมก่อนที่จะเดินไปนั่งที่ของตัวเอง

"แยม!" ข้าวปั้นก้าวเท้าอย่างรวดเร็วและจับข้อมือของแยมไว้แน่น

"แยม ทำไมแยมต้องไปยุ่งกับตั้งเมด้วย เธอก็รู้ไม่ใช่เธอว่าตั้งเม เป็นคนยังไง" ข้าวปั้นโวยวาย

"ไม่มีอะไรนี่ บั้นอย่าคิดมากไปหน่อยเลย..."

"ยัยนั้นบอกอะไรเธอ..." ข้าวปั้นถาม แยมจ้องหน้าเธอโดยไม่พูดอะไรสักคำ

"เรื่องที่คุณกลับบ้านกับพี่กรใช่ไหม"

"แล้วเธอกลับกับพี่กรจริงๆ รีไปล่าละ" แยมย้อน สีหน้าวิตกกังวล

"จริง แต่แยม... เธอต้องเชื่อใจฉันสิ เมื่อวานตอนที่ฉันซ้อมเต้นเสร็จนะ บังเอิญพี่กรเขาก็ซ้อมบาสเสร็จพอดี มันก็แค่นั้น" ข้าวปั้นอธิบายจบ แล้วก็จ้องหน้าเพื่อนสนิทอย่างต้องการคำตอบ

"ฉันเชื่อเธอนะ..." แยมยิ้มให้ข้าวปั้น ปากพูดออกไปแบบนั้นทั้งที่

ลูกชุป

ความจริงเธอไม่เชื่อใจเพื่อนคนนี้เสียแล้ว

"ขอบใจมากนะแยม ^_^"

ความสัมพันธ์ระหว่างแยมกับข้าวปั้นจางลงทุกทีๆ เมื่อข้าวปั้นและกรสนิทกันมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขั้นโทรคุยกันนานเป็นชั่วโมง ในใจของข้าวปั้นไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกว่าคำว่า 'รุ่นพี่' แต่สำหรับกร... เขาไม่ได้คิดกับรุ่นน้องคนนี้แค่นั้น... ความสนิทสนมระหว่างข้าวปั้นกับกรเป็นที่รู้จักกันทั้งห้อง แยมได้รับแรงกดดันเพิ่มมากขึ้น ทั้งจากที่เพื่อนๆ ในห้องมาบอกและจากท่าทางของกรซึ่งดูเหมือนจะสนใจแต่ข้าวปั้น... ขณะที่ตัวข้าวปั้นเองกลับไม่รู้สึกรู้สึถึงเปลี่ยนแปลงนี้

"ปั้น..."

แยมเอ่ยน้ำเสียงสั้นเครือ ข้าวปั้นที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องชมรมนาฏศิลป์หันมาตามเสียงเรียก ดั่งเมพร้อมกับเพื่อนในห้องอีกสามสี่คนเดินเข้ามาหาเธอ และยังมีเพื่อนสนิทของเธออีกสองคนด้วย... แหม่มกับคิง

"เกิดอะไรขึ้นนะแยม... ดั่งเม เธอทำอะไรแยม" ข้าวปั้นวิ่งเข้าไปหาแยม แต่แยมถอยหนี

"หมายความว่ายังไงแยม..." สีหน้าของข้าวปั้นซีดเผือด

"หมายความว่ายังไงนะเธอ ก็หมายความว่าเธอทรยศเพื่อนสนิทของตัวเองไงล่ะ!" ดั่งเมพูดเสียงแหลม

"ฮา!"

"ปั้น... ฉันไม่คิดเลยนะว่าเธอจะทำแบบนี้" เด็กผู้หญิงผมสีน้ำตาลเข้มเช่นเดียวกับสีตาแสดงอาการบึ้งตึง ผิวของเธอเป็นสีชาวมชมพูริมฝีปากสีชมพูอ่อน

"ทำ? ฉันทำอะไรเธอหรือแหม่ม"

"ปั้น... แยมเป็นเพื่อนเธอแท้ๆ เราเป็นเพื่อนกันนะปั้น... แล้วฉันก็..." เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ดวงตาสีดำฉายแววเศร้าโศกเสียใจ ผมสีดำของ

เขายุ่งเหยิงเล็กน้อย

"หมายความว่าไง พวกเธอพูดเรื่องอะไรกัน หรือว่าเรื่องพีกร...
ฮันแน่! แยมจำ อย่าคิดมากสิ ฉันนะไม่น่ารักอย่างเธอหรอกนะ พีกร
เขาไม่สนใจฉันหรอก..." ข้าวปั้นสะกิดไหล่แยมและหัวเราะราวกับว่ามัน
เป็นเรื่องตลก

"หุบปาก!" แยมตะโกนดั่งลั่น บัดมือข้าวปั้นออกจากไหล่เธอ

"แยม..." ข้าวปั้นกล่าวอย่างไม่เชื่อสายตา

"นั่น! เธอหุบปากไปเลยนะ! ตอแหลลั่นดี! เธอโทรไปคุยกับพีกร
กลับบ้านพร้อมกัน แกรมพีกรยังทำท่าว่าสนใจเธออีก... แล้วยังมาบอกว่า
ตัวเองไม่น่ารัก แต่ฉันนะน่ารัก อย่ามาประชดกันได้มัย!" แยมตะโกน
อย่างเกรี้ยวกราด น้ำตาค่อยๆ เอ่อล้นออกมาทีละน้อย

"ฉันไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้..." ข้าวปั้นพยายามอธิบาย

"ແหม่ม คิง เชื่อฉันสิ..." ข้าวปั้นหันไปมองหน้าเพื่อนทั้งสอง แต่
พวกเขาเป็นอนหน้าหนี นั่นยิ่งตอกย้ำว่าไม่มีใครอยู่ข้างเธอเลย

"ไม่มีใครเชื่อเธอหรอกปั้น" ดิงเมพูดและประคองแยมที่แทบจะทรุด
ลงไปกับพื้น

"...ไม่มีใครเชื่อฉันเลยเธอ... ไม่มีเลยเธอ..." ข้าวปั้นทรุดตัวลงนั่ง
น้ำตาเริ่มไหล "ไม่มีเลย..."

หลังจากทบทวนทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว... ข้าวปั้นก็ตระหนักว่าไม่มีใคร
เป็นเพื่อนเธอจริงๆ สักคน... ไม่มีเพื่อนคนไหนคิดจะถามเลยว่าคุณจริง
เป็นยังไง ทุกคนสนใจแต่แยมคนเดียว! ไม่มีสักคำที่จะถามว่าข้าวปั้นแย่ง
แฟนเพื่อนจริงหรือ ไม่มีใครเชื่อใจเธอเลย แกรมยังไม่เปิดโอกาสให้เธอ
อธิบายด้วยซ้ำไป มันน่าน้อยใจไหมล่ะ

ข้าวปั้นนั่งคิดอะไรเจี๊ยบๆ อยู่สักพัก เสียงฮอตแรกดังขึ้น เธอคิดว่า
วันนี้คงจะไม่ได้กลับบ้านเสียแล้ว จึงรู้สึกท้อ หมดหวัง และอ่อนล้าเต็มทน
แต่แล้วอูๆ ก็มีเสียงดนตรี

ลูกซุบ

/สวัสดิ์ครับ!! โอ๊ย จะเข้าเรียนอีกแล้วละสิเนี่ย ผมไม่อยากเข้าเรียนเลย น่าเบื่อเป็นบ้า เอ๊ย! อาจารย์ศศิมล ผมล้อเล่นนะ/

เสียงของดีใจประจำโรงเรียนดังขึ้น ไม่มีใครรู้ว่าเขาคอนนั้นคือใคร รู้แค่เขาใช้นามแฝงว่า 'DJ TT (ดับเบิลที)' ชาวบ้านไม่เคยสนใจฟังดีใจคนนี้เลยเพราะคิดว่าเขาปัญญาอ่อน แต่วันนี้เธอคงต้องจำใจฟัง ในเมื่อตอนนี้ไม่มีอะไรทำ และอย่างน้อยๆ ก็จะได้หยุดคิดเรื่องแยๆ สักสองสามนาที

/เอ่อ...ขอโทษครับ หลุดขึ้นไปหน่อย อ่า...อีกแค่สิบนาทีออกดองก็จะดังแล้ว เปิดเพลงมากคงไม่ได้ นั่นก็มาคุยกันดีกว่า หัวข้อวันนี้เพื่อนตัวดีของผมเป็นคนขอมาครับ เรื่อง 'เพื่อน'... น่าสนใจละสิ/

ชาวบ้านอมยิ้มน้อยๆ เมื่อได้ยินเสียงของเขา เสียงนุ่มห่มฟังดูมีชีวิตชีวา มีทั้งคีย์ต่ำและคีย์สูง และยังดัดเสียงตามแต่สถานการณ์อีกต่างหาก ชาวบ้านคิดว่าถ้าเธอได้เจอกับผู้ชายคนนี้จริงๆ คงหัวเราะจนท้องแข็งแน่ๆ

/เพื่อน...คืออะไร ผมเองก็ไม่รู้หรอกนะ มันอาจจะเป็นมนุษย์ต่างดาว มหัศจรรย์จากดาวไหนซักดวง หรือว่าวัตถุลึกลับบางอย่าง... แต่สิ่งที่ผมรู้แน่ๆ ก็คือไม่มีใครคนไหนบนโลกนี้อยู่ได้โดยไม่มีเพื่อน ขนาดบิน ลาเดน ยังต้องมีเพื่อนเลย เพียงแต่ว่าจะเพื่อนดีหรือเพื่อนเลวเนี่ยสิ เอ้อ... ผมไม่ค่อยได้เจอเพื่อนเลวๆ หรือ แต่มีอยู่ครั้งนึงสมัยที่ผมอยู่ซั๊ก ม.2 มั้ง ผมมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เราสนิทกันมาก แต่มันดันมาชอบผู้หญิงคนเดียวกันกับผม เออละสิ เรื่องซั๊กจะมันส์แล้วใช้มั๊ยละ/

ชาวบ้านฟังอย่างใจจดใจจ่อ

/ที่เลวร้ายก็คือ... ให้อีกเพื่อนคนนี้ดันเอาเรื่องของผมไปบอกกับผู้หญิง

คนนั้น บอกว่าผมแอบหลับตอนเรียน ลอกการบ้าน เล่นการพนัน ดูหนังโป๊ แล้วก็จะไรต่อมิอะไรอีกสารพัดที่มันจะหามาต่อแหลได้... เท่านั้นแหละครับ ผู้หญิงคนนั้นกลายเป็นเกลียดผมไปเลย แล้วมันยังมีหน้ามาบอกอีกว่า 'ไม่เป็นไรเพื่อน ผู้หญิงคนเดียว หาใหม่ได้' ดูมันพูดสิครับ เพราะมันแท้ๆ ที่นี้ผมก็เลยสวนกลับไปว่า 'เออ กระจู๋ เพื่อนคนเดียวก็หาใหม่ได้' สะใจจริงๆ อ๊ะ! ที่มันพูดมานะโกหก ผมไม่ใช่คนแบบนั้นนะครับ...

อืม...ผมว่าผมชักจะนอกเรื่องไปมากพอควร ตามความคิดผมนะ ผมว่าคนที่จะเป็นเพื่อนที่ดีได้เนี่ยต้องหนึ่ง...เชื่อใจกัน สอง...ไม่ทำร้ายเพื่อนไม่ว่าจะทางคำพูดหรือการกระทำ สาม...ตักเตือนเวลาเพื่อนหลงผิด ไม่ใช่ไปร่วมจมจับเท่ากับเพื่อน และสี่...เอาใจเขามาใส่ใจเรา ถ้าเพื่อนของพวกเขาคุณมีครบทั้งสี่ข้อนี้ละก็ ผมว่าคุณเจอเพื่อนแท้แล้วล่ะครับ/

ข้าวปั้นฟังแล้วน้ำตาจะไหล เพื่อนของเธอไม่มีคุณสมบัติทั้งสี่ข้อนั้นเลย...

/สำหรับเพื่อนที่มีปัญหากันอยู่ตอนนี้ ซึ่งผมก็ไม่รู้หรือกันว่าใครมีปัญหากับใครบ้าง แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้คือผมกำลังจะมีปัญหากับเพื่อนที่คุมรายการอยู่เนี่ย ให้อะไรไม่รู้ โคตรยากเลย.../

เสียงของดีเจหนุ่มเงียบไป ข้าวปั้นหัวเราะน้อยๆ ทั้งที่น้ำตายังคงล่ออยู่

/ขอโทษครับ ผมโดนมันตีเอานะ... เอาละๆ ผมอยากให้คุณคิดถึงสาเหตุที่ทะเลาะกันว่ามันมาจากอะไร มายังไง และที่พวกคุณกำลังทำอยู่เนี่ย มันถูกแล้วหรือ คุณหรือเค้ากันแน่ที่เป็นฝ่ายผิด หันหน้าคุยกันเถอะครับ ก่อนที่คุณจะเสียเพื่อนไป... ตั้งใจเรียนคาบปายนะครับ/

...นั่นสินะ จริงอย่างที่ดีเจพูด เราเองก็ผิดที่ไปยุ่งกับที่กรมมากเกินไป แต่มันคงจะสายไปแล้วมั้ง...

ลูกซุบ

ข้าวบั้นคิดใคร่ตรองทุกสิ่งทุกอย่าง เธอเองก็มีส่วนผิด ผิดที่ไปสนิทสนมกับพี่กรจนทำให้เพื่อนๆ หลายคนเข้าใจผิด ผิดที่มองข้ามความรู้สึกของเพื่อนตัวเองไป... เธอเป็นฝ่ายผิด!

เมื่อวันทีชีวิต เดินเข้ามาถึงจุดเปลี่ยน จนบางครั้งคนเราไม่ทันได้ตระเตรียมหัวใจ

ความสุขความทุกข์ ไม่มีใครรู้ว่าจะมาเมื่อไหร่ จะยอมรับความจริงที่เจอได้แค่ไหน

เพราะชีวิตคือชีวิต เมื่อมีเข้ามาก็มีเลิกไป

มีสุขสม มีผิดหวัง หัวเราะหรือหวั่นไหว เกิดขึ้นได้ทุกวัน...

เป็นเพลงที่ข้าวบั้นรู้จักดี Live and Learn ของ Boyd feat. กมลา สุโกศล และเป็นเพลงที่เธอชอบเพลงหนึ่ง ทั้งเนื้อหา ทำนอง จนถึงผู้ขับร้อง ทุกอย่างลงตัวกันอย่างเหมาะเจาะ เพลงนี้อาจไม่เกี่ยวกับเรื่องเพื่อนสักเท่าไร แต่มันก็สามารถทำให้ข้าวบั้นคิดได้ว่า เจอทุกข์ก็ต้องเจอสุข และเธอยังแอบหวังเล็กๆ ว่าพรุ่งนี้ ความสุขที่ตามมาจะมาถึง

อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิดสติเราให้ทัน

อยู่กับสิ่งที่มี ไม่ใช่สิ่งที่ฝัน และทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด

สุขก็เตรียมไว้ ว่าความทุกข์คงตามมาอีกไม่ไกล จะได้รับความจริงเมื่อต้องเจ็บปวดไหว...

ติง!

ประตูเปิดผางออก ข้าวบั้นถลิ่งตาด้วยความตกใจ เพื่อนสนิททั้งสามคนของเธอยื่นมองหน้าเธอด้วยท่าทางเหนียวล้ำ

"บั้น... เป็นอะไรมากรีเปล่า" แจ็คเป็นคนแรกที่ถาม เขาวิ่งตรงเข้ามาหาเธอ ข้าวบั้นมองเพื่อนทั้งสามอย่างงงๆ

"ฉัน..." แหม่มอีกอ๊ก คิงกระหู่ด้วยศอก ทำให้เธอร้องเบาๆ

ด้วยความเจ็บ

"โธ้ย! ตาบ้า เอ่อ...บั้น..."

"มานี้ทั้งสองคนเลย มีอะไรจะพูดกับยัยบั้นก็พูดสิ ตู~ตู ไม่อยู่แค่แป็บเดียว ทะเลาะกันจนกลายเป็นเรื่องใหญ่ซะได้" แจ็คทำท่าต้งตึง

"แจ๊ค แด้วแตกแล้วมัยละ" คิงเอ่ยและหัวเราะ แหม่มหมึกเขาเบาๆ ที่หนึ่ง เพราะสถานการณ์ตอนนี้ไม่ควรจะหัวเราะ

"บั้น... ฉั่น... ฉั่น..." แหม่มเดินเข้าไปใกล้ข้าวบั้น และหยุดยืนตรงหน้าเธอ

"ฉั่น...ขอโทษ" แหม่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นเครือแล้วก็ก้มหน้า ไม่ยอมสบตากับข้าวบั้น

"..."

ข้าวบั้นเฝะเข้าอกอดแหม่ม ชบหน้าลงที่บ่าของเพื่อนและร้องไห้... เธอรอค่านี้นานาน แต่ค่านี้นี้จากปากเพื่อนของเธอ ไม่ว่าจะสิ่งดีเจจะมา จะเลวร้ายขนาดไหน... ขอแค่ค่านี้นี้...เท่านั้นเอง

"ฉั่นก็ขอโทษ" คิงทำท่าจะเฝะเข้าอกอดสองสาว แต่แจ๊คยื่นขวางซะก่อน

"แกล้งไปไกลๆ เลย ยังจะมาทำเป็นเล่นอีก" แจ๊คว่า

"อ้าว ใ้ตุ่ตุ่"

"อะไรวะ" เสียงของแจ๊คเปลี่ยนเป็นทรงพลังสมชายชาติศรี

"ไม่มีไร... =_="

"พวกเธอมาได้ไงเนี่ย..." ข้าวบั้นถามพร้อมกับปาดน้ำตา

"ฉั่นเห็นพีกรดีกับยัยแยมแล้ว" แหม่มพูดเรียบๆ สีหน้าของข้าวบั้น สลดทันตาเห็น

"อือ ดีแล้วละ..."

"ดีบ้าอะไรละ ข้าวบั้น ฉั่นถามเธอจริงๆ เหวะ เธอชอบพีกรรีเปล่า" แจ๊คจับไหล่ของข้าวบั้น ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

"ไม่"

"อือ ถ้างั้นเรื่องก็จบ ไปกันเถอะ ถ้ายัยดิวกับยัยดั่งเมพุดมากอีกล่ะก็

ลูกซุบ

แม่จะตบหัวแตกเลย... ส่วนแยมมะ เธอก็อย่าไปยุ่งกับเค้าเลย ในเมื่อ
เค้าไม่เข้าใจเธอก็... ไม่เอาดีกว่า ฉันไม่พูดแล้ว เดี่ยวจะโดนหาว่าอู๋แหย่
คนโน้นคนนี้ แล้วแต่เธอจะคิดเถอะนะ" แล้วทั้งสี่ก็เดินออกจากห้องพร้อมกัน
คิงกับแหม่มยังทะเลาะกันอยู่ ส่วนแจ๊คชวนเธอคุยไปตลอดทาง

...ตาดีเจนนั่นพูดถูก ไม่มีใครอยู่ได้โดยไม่มีเพื่อน...

ข้าวปั้นคิดแล้วก็หัวเราะคิกคัก

"พวกเธอมีใครรู้จัก DJ TT มั้ย" เพื่อนๆ ทั้งสามมองเธออย่างงงๆ

"ถ้า DJ TT นะรู้จัก แต่ไม่รู้จักตัวจริงหรอก" แหม่มพูดพลางทำท่า
ครุ่นคิด

"แต่เห็นว่าอยู่ ม.6 นะ"

"บ้าสิแหม่ม เธอไปเอาข่าวมาจากไหน เขารู้กันว่า ม.4 ต่างหาก"
แจ๊คเถียง

"มั่วทั้งคู่แหละ ปั่นอย่าไปเชื่อ ดีเจคนนั้นนะอยู่ ม.5 ชั้นเดียวกับ
พวกเรานี่แหละ" คิงค้าน แล้วทั้งสามคนก็เริ่มเถียงกัน ข้าวปั้นชักรำคาญ
เล็กน้อย แต่เป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว

"ช่างเถอะ แคลงถามดูนะ ฉันว่าเขา...น่ารักดี..." พอข้าวปั้นพูดจบ
เพื่อนๆ ทั้งสามก็หยุดเถียงและหันมามองเธอเป็นตาเดียวกัน

"น่ารัก? ปั่นอย่าบอกนะว่าเธอชอบ DJ TT นั้น" แหม่มถามและ
ยกมือขึ้นจับหน้าผากเธอ คิงจับที่ข้อมือ ส่วนแจ๊คก็ขมึ้นขึ้นมาสามนิ้ว
พร้อมกับถามว่า

"นี่ที่นิ้ว"

"..." ข้าวปั้นซุบสามนิ้วแทนคำตอบ

"พูดสิ!!"

"สามนิ้ว..."

"ซีพจรปกติดี" คิงเอ่ยขณะคลำซีพจร

"ตัวก็ไม่ร้อน สงสัยร้องไห้มากจนเพี้ยน"

"นี่ ฉันไม่ได้เป็นอะไรซักหน่อย ก็แค่คิดว่าเขา...น่าจะเป็นคนดี"